

Пролог

Антъни Ксавие Ричи никога не навиваше будилник, тъй като не му трябваше. Когато отвори очи в сумрачната стая след петнадесетминутна дрямка, той остана да лежи, без да мърда, няколко минути, за да може постепенно да се осъзнае напълно. Часовникът до леглото му сочеше четири и половина следобед.

Ричи беше на тридесет и една години, а след осем години в Полицейското управление на Ню Йорк беше стигнал до сержант. Живееше сам в сутерена на красива сграда с облицовка от кафяв пясъчник в Бруклин. През двата прозореца към тротоара проникваше доста светлина и това не позволяваше просторната му дневна да прилича на килия. Ричи беше горд с жилището си и го поддържаше безупречно подредено. През последните три години беше събрал някои много красиви вещи – персийски килим в жълто и синьо и няколко поразително цветни съвременни картини, които вече струваха повече, отколкото беше платил за тях. Беше си купил и кафяв кожен диван, два ниски модерни фотьойла и стара дървена масичка за кафе с мраморен плот. По вградените в стената срещу картините лавици бяха наредени библиотеката му, дисковете, колекцията от плочи, грамофонът, две стари, но отлично работещи тонколони JBL, както и голям телевизор с плосък екран. Малцина от полицаите в Ню Йорк на неговата възраст живееха толкова комфортно.

Наскоро беше правил основен ремонт на кухнята в задната част на апартамента и я беше обзавел с печка от неръждаема стомана, хладилник и плотове от гранит. До мивката тихо жужеше нов модел хладилен шкаф за вино за тридесет и шест бутилки. До кухнята беше спалнята, където Ричи тъкмо си отваряше очите.

Имаше нужда да подремне. Предната вечер беше излязъл с двадесетина други ченгета и вечеряха в „При Марио“, за да отпразнуват пенсионирането на капитан Крег Шепърд, негов шеф в Нравствения отдел за последните пет години и доста харесвана фигура в управлението. Бяха затворили бара в четири сутринта, а Ричи стана още призори за седмичния си единадесеткилометров крос. След това изпра, взе си дрехите от химическо чистене, напазарува това-онова от бакалията и обядва с братовчед си

Виктор и съпругата му Бете. Имаше големи планове за вечерта – да свърши малко работа, а след това да вечеря у дома и вероятно да прекара първа нощ заедно с красивата Андреа Бернарди, с която се виждаше от месец. Тя щеше да дойде в осем. Дрямката беше защита срещу умората.

Той взе душ, обръсна се и се претегли – кантарът закова на осемдесет и един килограма. След десет минути се беше облякъл в свободни бежови панталони, маратонки и блуза на баскетболния отбор „Никс“, тъй като септемврийската вечер беше леко хладна. На излизане щеше да вземе и по-дебелото сиво яке с качулката и плетена шапка. Щеше да я нахлупи и да скрие косата и ушите си, макар причината да не беше точно студът.

Ричи седна на леглото, включи телефона си и подтикнат от случайно хрумване, започна да разглежда галерията със снимките. За минута се върна шест месеца назад във времето и се взираше във фотография на Тери Райт, колега полицаи и бившо гадже.

В ума му се прокрадна нотка на съжаление. Какво си мислеше, когато я остави да си тръгне? Андреа беше красавица, дума да няма, имаше крехката визия на Ан Хатауей. Но всичките му бивши гаджета бяха красиви – беше в златните години на младия необвързан мъж с нормална ориентация и епизодичните му приятелки бяха безброй.

Тери обаче беше близо до върха на класацията въпреки жестоката конкуренция. Ричи гледаше усмихнатото ѝ лице от екрана на телефона си. Приличаше повече на Скарлет Йохансон, отколкото на Ан Хатауей, а сексуалната ѝ енергия и излъч-ването ѝ бяха дори по-силни, тъй като беше по-зряла. Андреа нямаше още и двадесет и пет години, а и имаше (поне той така предполагаше) много да учи. Тери беше на тридесет и две и според опита на Ричи беше постигнала съвършенство почти във всичко. А и във връзката им имаше сладост, съчетана със способността на Тери да се смее на себе си. А и да го кара и той да се смее, което беше още по-рядко.

Ричи беше серийно моногамен. Като цяло харесваше преследването и първите няколко седмици, понякога дори месеци, на сексуална интимност, но след известно време въодушевлението и желанието винаги избледняваха, дори и с Тери Райт. Казваше си, че просто е такъв. Обикновено не му пукаше, макар че сега, като прехвърли още няколко снимки на Тери и стигна до онази, където беше по монокини по време на почивката им на островите Търкс и Кайкос...

Господи. Усети, че получава ерекция.

Може би трябваше отново да се обади на Тери. Раздялата не беше от леките, имаше много сълзи и гняв, но тя нямаше как да отрече, че между двамата имаше химия. А истинската им любов? А обвързването, за което говореха? Ричи се сети отново за деня, в който скъсаха. Беше доста грозна сцена, но въпреки това си мислеше, че е напълно възможно да си я върне. Можеше просто да остави да мине още малко време, нещата с Андреа да отшумят след два месеца, а след това да се обади на Тери. Нямаше съмнение, че отначало тя щеше да се съпротивлява, но той беше уверен, че ще я склони. Това определено си беше добра идея. Нека лечебната магия на времето подейства, а след това ще направи своя ход.

Ричи се отърси от замечтаността си – в крайна сметка имаше работа за вършене, и излезе от директорията със снимките. Остави телефона до леглото с екрана надолу, грабна якето и излезе.

Държеше под наем малък склад на около пет пресечки от дома си. Имаше общо около осемдесет клетки в ниска тухлена сграда на гърба на обществен паркинг (САМО \$8 ЗА ЦЯЛ ДЕН!), макар че малко след пет часа следобед в събота се виждаха само три коли. Той пъкна ключа си в ключалката от лявата страна на вратата, отвори и влезе в сградата. Светна лампите по тавана и извървя около една трета от разстоянието до склада си. Както обикновено, нямаше къорав човек.

Ричи набра комбинациите на личния си катинар и на вградената ключалка и отвори. Нещата по четирите рафта бяха подредени по конец, както поддържаше и дома си. На горната лавица имаше кутии от обувки, пълни с банкноти по сто – общо 33 700 долара. На лист, залепен от вътрешната страна на вратата, имаше точен списък с оставените и взетите пари. На другата лавица Ричи държеше няколко кутии с патрони и една с хирургически ръкавици. На долните два рафта бяха оръжията – някои регистрирани (на чуждо име, разбира се), други – не, от различни марки и калибри, както ги беше прибирал от работата си през годините. Общо седем.

С бързи движения извади новия си любимец, лек и компактен револвер „Рюгер“ с пет патрона .357 Магнум и цев, по-къса от 5 сантиметра, за по-лесно скрито носене. Ричи отмести барабана, вкара патроните един по един в гнездата и го щракна на място. Пет патрона бяха много. По дяволите, дори един беше повече от нужното, но обикновено стреляше два пъти, за сигурност. Ако му трябваха повече от пет патрона, вероятно вече щеше да е мъртъв.

Той сложи револвера в предния джоб на якето, измъкна чифт латексови ръкавици и провери кутията от обувки с парите за късмет, просто да види дали купчинката пачки

изглежда наред. Огледа се и в двете посоки още веднъж, не видя никого, затвори склада, превъртя първата ключалка и закачи личния си катинар.

Джеймс ди Марко не искаше да остави лятото да се изплъз-не без едно последно барбекю. Ето че беше последният уикенд на септември, прогнозата за следващата седмица беше за дъжд, може би и суграшица, а температурите щяха да спаднат до около нулата. Затова предния ден той купи четири по-тлъсти рибай стека и започна да ги маринова малко след като се събуди сутринта. Щяха да станат превъзходни. Барбекюто „Уебър“ разпръскваше аромат на печено месо из целия квартал Кони Айлънд, докато Джеймс, Карла и Йенсенови от долната част на улицата седяха в задния двор с вторите си маргарити. Всички бяха по пуловери и сака, но на никого не му беше студено. Слънцето нямаше да залезе поне още половин час, а те бяха застанали така, че да се насладят на последните му лъчи.

Джеймс беше на четиридесет и пет и колкото и да беше невероятно, най-последно чувстваше, че животът му се беше обър-нал. Не се заблуждаваше, че това се дължи на собствените му усилия, макар че се беше научил да бъде по-добър играч и да се възползва от възможности, които му убягваха, когато беше по-млад. Разбира се, Ди Марко не беше част от приближения кръг на г-н Тедески и вероятно никога нямаше да бъде, тъй като не му беше кръвен роднина. Но когато г-н Тедески беше излязъл от бизнеса с крадени вещи и дрога и беше наблегнал на търговията с плът, Ди Марко си беше пробил път нагоре. От шофьор и момче за доставки беше станал мениджър на цял жилищен блок в Куинс, който действаше като салон за масажи, а това беше евфемизъм за чист бордей.

Ето тогава Джеймс започна да осъзнава какви бонуси му е предоставил г-н Тедески. Работата беше съвсем проста. Той знаеше, че, строго погледнато, я върши през пръсти, но греховете се трупаха, а това беше, общо взето, незначителна простъпка – отчиташе малко по-малко, отколкото събираше от момичетата. Правеше го толкова отдавна и толкова успешно, че вече си мислеше, че всъщност г-н Тедески, макар и мълчаливо, не му обръщаше внимание и му прощаваше. По този начин неговите лейтенанти увеличаваха приходите си, подобряваха живота си, а той не им правеше проблеми. С времето допълнителните пари позволиха на Джеймс да направи Клара постоянно щастлива с пътешествие всяка година, с някои хубави бижута, а вероятно най-вече с тази втора къща на няколко преки от плажа.

От задния двор Ди Марко чу звънеца на предната врата. Той изля последната глътка маргарита в устата си, надигна се от стола и остави чашата на външната масичка.

– Някой да иска нещо, така и така съм станал? – попита той.

От вестибюла вече можеше да различи очертанията на посетителя през стъклото на предната врата. Слънцето беше ниско и светеше ярко в гърба на човека, а когато Джеймс се приближи, видя, че това беше млад бял мъж с приятелски вид. Джеймс отвори вратата и примижа на слънцето.

– Да ви помогна с нещо?

– Надявам се – каза младият мъж и се усмихна подкупващо. – Съжалявам, че ви притеснявам, но търся Джеймс ди Марко.

– Намерихте го.

– Г-н Тедески помоли да ви предам: „Не кради“ – каза младият мъж все още с усмивка.

Само за миг лицето на Джеймс започна да потъмнява от страх, но и от осъзнаване на случилото се.

Ричи не се поколеба.

– О, и едно последно нещо.

Той извади рюгера, с едно плавно движение го подпря под брадичката на Джеймс ди Марко и дръпна спусъка два пъти.

След четиридесет и пет минути Ричи вече беше заключил револвера в склада си и беше изхвърлил хирургическите ръкавици и изстреляните гилзи в кошче за боклук на спирка на мет-рото по пътя на връщане. Той слезе по четирите стъпала към апартамента си, извади ключа, превъртя го в ключалката и бутна вратата.

В мига, когато завъртя топката, две силни ръце го сграбчиха изотзад и го блъснаха във вратата, която се удари в стената. Ричи се стовари на пода, лицето му се завря в персийския килим, а трима мъже го задържаха да не мърда. След няколко секунди той спря да се бори, тъй като съпротивата явно беше безсмислена.

– Тук сме четирима, Тони, всички сме въоръжени и много опасни – каза един спокоен и премерен глас. – Ти между другото си арестуван без никакво съмнение. Но в действителност ние сме тук, за да поговорим с теб, което ще е много по-лесно и по-приятно, ако си седнал. Смяташ ли, че би желал?

Ричи повдигна глава и видя мъж, седнал до кухненската маса, с отворена бутилка вино и две чаши пред него. Едната беше наполовина пълна.

– Естествено. Ще седна. Нека поговорим.

– И без номера – мъжът повдигна пеша на сакото си и показа пистолет. – Не се шегуваме.

– Ясно.

– Добре.

Мъжът кимна на другите и натискът върху гърба на Ричи изчезна.

– Един от вас да застане до вратата, ако обичате.

Ричи се изправи бавно, огледа се и видя трима други мъже, всички горе-долу с неговите размери, пълни професионалисти.

– Какво искате от мен? – запита той мъжа до масата.

– Седни – посочи той другия кухненски стол.

– Кои, по дяволите, сте вие?

Мъжът се усмихна тънко.

– А, да, представянето.

Той бръкна в джоба си, извади портфейл, отвори го и показа значката.

– Ние сме една малка шайка федерални шерифи, Тони. Аз се казвам Франк Ладу и пророчески смятам, че двамата с теб ще станем добри приятели задълго. Седни, моля те. Бих ли могъл да ти наля малко вино? Очаквам, че доста скоро ще поискаш да пийнеш нещо, дори ще имаш нужда от това.

– Не знам за какво говориш.

– Тони, моля те. Прояви малко уважение – цъкна през зъби Ладу.

Той се наведе напред, взе бутилката вино и наля малко на дъното на чашата на Ричи.

– Хайде, сръбни си. В крайна сметка бутилката е твоя. Ще се почувстваш по-добре.

Ричи взе чашата и отпи.

– Добре, а сега какво.

– Сега ще ни кажеш какво знаеш за Мартин Тедески.

Ричи се поколеба, огледа кухнята и отново спря очи върху Ладу.

– Той е колекционер на вино и бизнесмен от Хемптънс. Прави доста купони.

– Купони, на които ти осигуряваш охраната.

– Понякога – кимна Ричи. – И какво от това? Половината полицаи си докарват по нещо допълнително.

– Може и така да е, но обикновено не стават приятелчета с работодателите си, нали?

– С Тедески не сме приятелчета.

– Не сте?

– Не сме. Ако цялата работа е за това, значи сте хванали грешния човек.

Ладу поклати глава.

– Разочароваш ме, Тони. Ти си ченге. Знаеш какво е да извършиш арест. Не го правиш, без да си се подготвил и да си струпал една камара доказателства на задника на човека. Нали така? И ето ни нас четиримата тук. Повярвай ми, екипът е много по-голям, пък ти се държиш, сякаш си мислиш, че не разполагаме с всичко нужно, че и още малко отгоре. Разбира се, че разполагаме. Ти си свършен, момче. Пред теб има само два пътя – или започваш да рецитираш за г-н Тедески, или от тази вечер отиваш в затвора до края на земните си дни, а те няма да са кой знае колко.

Ладу си наля вино, отпи и остави чашата на масата.

– Слушай, ти си пробивът, който търсим от поне две години. Знаем, че си сериозно свързан с Тедески. Имаме снимки, имаме записи, видео, каквото си поискаш. Знаем, че работиш за него от пет години и познаваш всеки, който е някакъв в неговата организация. Ще искаме да свидетелстваш срещу тези хора, така че да можем да ги тикнем там, където им е мястото.

– Защо да го правя, даже и да предположим, че това, което си мислите, че знаете, е вярно? – изсмя се Ричи гърлено.

– Защото в противен случай... Мисля, че го казах достатъчно ясно... В противен случай отиваш в затвора завинаги.

– За какво?

Ладу отново поклати глава и се усмихна.

– Ще бъда честен с теб, Тони. Не знаем със сигурност точно колко души си очистил, макар че листът с внасянията на пари на вратата на склада ти сигурно ще ни даде някои насоки за времето.

Ладу кимна.

– Склада ли? О, да, знаем за него. Всъщност в момента съдържанието му се описва като доказателства. Моите колеги се захванаха с това веднага след като замина, преди около двадесет минути.

В опит да спечели време Ричи вдигна чашата и я изпи до дъно.

– Ето. Нека ти наля още. Сега приковах вниманието ти, нали? Говорихме за броя на хората, които си пречукал, а добрата новина за нас е, че не ни трябват много трупове. Нужен ни е само един.

– Твърдите, че имате доказателства, че съм убивал хора?

– Честно, Тони, имаме повече, отколкото ни трябват. Засипани сме от тях.

– Само защото имам склад?

– По-скоро какво държиш в него, но и това е някакво начало. Седем пицова, чиито балистични данни съответстват с тези от един бог знае колко убийства. Тридесет и отгоре бона в брой. Патрони.

Ладу вдигна ръка.

– Знам какво си мислиш сега. Че всичко това са просто съвпадения. Вероятно няма документ, че ти дори си наел този склад. Само че през последните четири месеца го снимаме по двадесет и четири часа в денонощието и е съвсем явно, че е твой.

– Искам да говоря с адвокат – каза Ричи и се облегна назад.

– По дяволите, Тони – изсумтя Ладу. – Аз ти давам шанс да живееш, а ти ми мрънкаш да си намериш адвокат. Взимаш си адвокат и отиваш в затвора да си чакаш процеса, а г-н Тедески ще поръча да те претрепят в килията. Така че дай да прекратим тези глупости с адвокатите. Предлагам ти да те пазя завинаги. Ти свидетелстваш в наша полза и започваш нов живот. Не разбираш ли?

Ричи кръстоса ръце и се облегна на стола.

– Не съм убивал никого. Искам адвокат.

Ладу погледна към колегите си, които си бяха намерили къде да седнат в дневната.

– Вярвате ли какви ги дрънка?

Той извади телефон от джоба си и се обърна отново към Ричи.

– Просто е невероятно колко ясни стават нещата с тези видеозаписи, Тони. Ето, погледни. Не, приближи се. Погледни по-отблизо.

Шериф Ладу натисна бутон и екранът оживя. Ричи се видя как крачи по тротоар. Пулсът му закънтя в ушите, когато разбра, че това е пресечката, на която живееше Джеймс ди Марко. Той гледаше как се спира отпред, минава по късата пътечка и звъни. Изчаква, вратата се отваря, камерата дава приближение върху него и Ди Марко. Ладу беше прав. Записът беше кристално чист.

Ричи не можеше да откъсне очи от екрана. Видеото продължаваше сякаш цяла вечност, макар да знаеше, че всичко беше свършило за няма и тридесет секунди. Кратък разговор, след това той вади револвера и го опира под брадичката на Ди Марко. Цялото тяло на Ричи потрепери, когато се чу съвсем ясният звук от изстрелите и Ди Марко се свлече.

Камерата следеше обръщания се Ричи, лицето му изпълваше почти целия екран. Накрая той излезе от обсега на увеличението и се отдалечи с лениво подтичване.

Ричи беше като ударен от мълния и поклати глава, като не можеше да повярва.

– Имали сте човек, залепен за мен през цялото време?

– Тони, през последните четири месеца дузина души те следяха всяка секунда. Казах ти, това е голяма операция и ти си в центъра. Когато ни подшушнаха, че си ходил до склада си, ускорихме нещата и трябва да призная, че ти не ни разочарова.

– Просто снимайте, като сте знаели, че идвам? И сте мислели, че ще пречукам човека? А сте могли да ме спрете и да му спасите живота? Що за шибани типове сте вие?

– Казах ти, че сме дяволски сериозни. Наистина. Всеки един от нас. И ни беше наистина нужно да гръмнеш бедния копелдак. Сигурен съм, че можеш да го разбереш.

Шерифът отпи вино и отново цъкна през зъби.

– Хей. Преодолей го. Светът е гадно място. Който и да е бил той, вероятно си го е заслужил. А и ние получихме каквото ни трябваше. Това е важното.

Ричи се пресегна, наля си още вино и глътна половината. Ръцете му трепереха.

– Виж сега – каза Ладу. – Хайде да спрем с тия глупости как никога не си убивал никого. Хванали сме те как убиваш някого. За такова нещо направо си отиваш, освен ако не искаш да влезеш в играта. Искам да кажа, че си пътник. Буквално.

Ричи отново посегна към бутилката.

– Как ме спипахте? Ако не възразявате, че питам.

– Срещал си се с Тери Райт. Колега полицаи.

– Мамка му. Тери?

– Може би в бъдеще трябва да късаш по-елегантно с жените. Тя се огорчила малко. А след това се замислила за всичките хубави неща, които имаш из този апартамент, за всичките пари, с които си разполагал. Това занимавало полицейския ъ мозък. Откъде идвало всичко? А, разбира се, тя знаела, че поработваш при Тедески. Знае, че си в „Нравствения“, знае, че Тедески върти много момичета. Всичко започнало да си идва на мястото. Тя не разбираше точно как си действал, но дойде при нас.

Ладу разпери ръце в скромн триумф.

– А после стигаме до днешния ден.

– Какво правим сега?

– Ами, опасявам се, че сега ти ще изчезнеш.

– Просто така?

– Общо взето. Измъкваме те оттук веднага, още тази вечер, отиваш на безопасно място, после взимаме първоначалните ти показания и те уреждаме другаде с новата ти самоличност. А когато ни потрябваш да се върнеш и да свидетелстваш, ти ще бъдеш на разположение. При толкова голям случай това може да отнеме години. Междувременно ти получаваш живот.

– А какво ще стане, след като свидетелствам?

– Това зависи от теб, но вероятно ще пожелаеш да останеш в програмата.

– Завинаги?

– Може и така. Ти избираш. Имаш ли семейство? Роднини?

– Не. Двама братовчеди, но никого особено близък.

– Това би трябвало да улесни нещата, имам предвид избора.

– И ще ми уредите нова самоличност просто ей така?

– Нищо по-лесно. Ще ти покажа. Какво е виното, което пием? Много е хубаво.

– Солая – отвърна Ричи. – Италианско е. Преди няколко години беше „Вино на годината“ в „Уайн Спектейтър.“

Ладу топна пръст в чашата си и махна на Ричи да се приближи.

– Антъни Ксавие Ричи – започна той, като докосна Ричи по челото с мокрия си от виното пръст. – Кръщавам те Тони Солая. Къде искаш да живееш оттук нататък?

Тони Солая се замисли за момент, след това кимна и каза:

– Чувал съм добри неща за Сан Франциско.